

De heilige katten van Egypte

In het oude Egypte leefde eens een machtige en rijke koning. In Egypte werd de koning een Farao genoemd.

Deze Farao was al heel lang aan de macht en hij vond zichzelf ook heel belangrijk. Op een dag zat de Farao een beetje somber voor zich uit te staren. Een van zijn vele katten lag op zijn schoot en spinde van genoeg. De Farao bedacht dat hij al een oude man was. Op een slechte dag, over niet al te lange tijd, zou hij dood gaan en dat was dan dat.

De Farao vond het een nare gedachte dat hij er niet meer zou zijn en dat zijn volk hem al snel zou vergeten. Zelfs zijn geliefde katten zouden niet meer aan hem denken.

Toen kreeg hij een goed idee. Hij dacht: “Als ik nu eens een heel groot graf laat bouwen. Zo groot, dat het in de wijde omtrek te zien is, dan kunnen de mensen mij niet meer vergeten.”

Hij vond het zelf een briljant idee en hij liet de Koninklijke bouwmeester bij zich komen.

De Farao vertelde wat hij wilde en de bouwmeester ging aan de slag.

Hij tekende het ene fantastische gebouw na het andere, maar de Farao keurde ze steeds af. “Nee,” zei hij dan, “dat is te smal”. De volgende was te breed, de derde was te laag.

Tot de bouwmeester op een dag met een tekening kwam waar de Farao erg enthousiast over was. “Dat is het”, riep hij, “dat gaat het worden. En we noemen het een piramide!”

Wat de bouwmeester getekend had, was een geweldig groot gebouw, gemaakt van reusachtige steenblokken.

Nu kwam het volgende probleem: hoe moest het gebouwd worden en vooral, door wie?

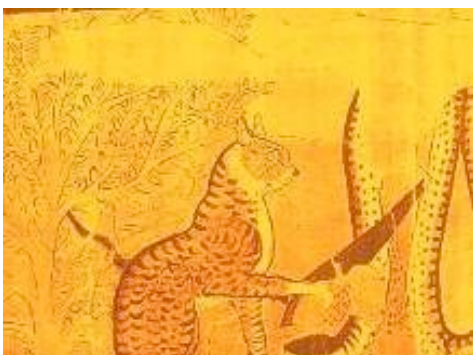
Nu had Egypte veel andere landen veroverd en uit die landen haalden ze mensen die als slaaf in Egypte moesten werken.

De bouwmeester beval dat uit alle landen sterke mannen gehaald moesten worden die als slaaf aan de piramide moesten bouwen. En al gauw waren de mannen met het bouwen begonnen. Ze sleepten met de grote rotsblokken, stapelden ze op elkaar en werkten van de vroege ochtend tot de late avond. De bouwmeester zag wel dat deze mannen heel goed moesten eten, anders konden ze het zware werk niet lang volhouden. Hij liet grote schuren bouwen en die lagen al gauw vol graan om het brood voor de werkers te bakken.

Helaas stikte het in Egypte van de muizen en ratten. Die vonden de volle graanschuren werkelijk geweldig! Zo veel eten en zo gemakkelijk te krijgen. De ratten en muizen aten elke dag hun buik

vol en van het graan bleef niet zo veel meer over.

Op een dag kwam de Farao naar de werkzaamheden aan zijn piramide kijken. Hij werd op de voet gevolgd door zijn katten, want die gingen overal met hem mee.

Toen de katten in de buurt van de graanschuur kwamen, bleven ze verbaasd staan. Wat roken ze daar in die schuur? Daar kwam de lucht van lekkere hapjes vandaan! De katten schoten door de open deur van de schuur en nog geen 2 tellen later kwamen ze weer naar buiten . Iedere kat met een muis of een rat in zijn bek.

De bouwmeester en de Farao keken elkaar aan en zeiden tegelijk: “Dat is de oplossing!”.

De katten kregen een lekker woonplekje vlakbij de graanschuur en ze vingen muizen en ratten bij de vleet. Binnen een maand waren alle ratten en muizen verdwenen en kon er weer volop brood gebakken worden. De Farao was zo trots op zijn katten dat hij ze heilig verklaarde.

De katten werden als goden aanbeden en het was voor iedereen verboden om een kat kwaad te doen. Op elke muur in de huizen en paleizen werden schilderijen van katten gemaakt. De Egyptenaren geloofden dat hun rijkdom en voorspoed door de katten kwam.

Toen de Farao dood ging, werd hij in de mooie grote piramide gelegd. Zijn katten waren inmiddels ook al erg oud en toen zij dood gingen, werden ze bij de Farao in de piramide gelegd.

De kinderen van de Farao lieten het verhaal over de katten opschrijven en zo weten we dat dit echt gebeurd is.....